

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 254/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť doc. Ing. D. D., CSc., K., zastúpeného advokátom prof. JUDr. P. Š., DrSc., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na ochranu vlastníctva a na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 6/2008 z 31. júla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť doc. Ing. D. D., CSc., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2008 doručená sťažnosť doc. Ing. D. D., CSc., (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv na ochranu vlastníctva a na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 6/2008 z 31. júla 2008.

2. Z obsahu sťažnosti a príloh, ktoré sú k nej pripojené, vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) zamietol žaloby, ktorými sa žalobcovia (medzi nimi aj sťažovateľ, pozn.) domáhali preskúmania rozhodnutia Krajského lesného úradu B. (žalovaného) z 5. apríla 2007 č. 14/2007 Gb., ktorým zamietol odvolania a potvrdil rozhodnutie z 10. novembra 2006 č. 2006/00415-29, ktorým Obvodný lesný úrad v Ž. ako orgán štátnej správy poľovníctva uznal zverník s názvom Sústava zverníc K. (ďalej len „zverník“) v celkovej výmere 364,51ha poľovných pozemkov.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku vyslovil záver, že správne orgány v danej veci prijali správny právny záver. Krajský súd považoval za preukázané, že predmetné pozemky, ktoré sú zahrnuté do zverníka, sú poľovné pozemky a ako také spadajú pod režim zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poľovníctve“). Zverník musí byť zo zákona ohradený, čo môže spôsobovať majiteľom pozemkov isté obmedzenia. V danom prípade však krajský súd mal za preukázané, že žalobcom žiadne výrazné obmedzenia pri výkone ich vlastníckych a užívateľských práv pozemkov nehrozia. Keďže žalobcovia nemôžu vykonávať právo poľovníctva osobne ako vlastníci pozemkov, pretože ich pozemky vzhľadom na rozlohu, konfiguráciu a ostatné podmienky v zmysle zákona nie sú spôsobilé na zriadenie samostatného poľovníckeho revíru, mohli tak toto svoje právo postúpiť inému, čo neurobili. Podľa platnej zákonnej úpravy (§ 14 ods. 5 zákona o poľovníctve) zabezpečí výkon práva poľovníctva v takomto poľovnom revíri lesný úrad. Takýto spôsob vyplýva zo samotného zákona o poľovníctve, a preto ani krajský súd v postupe správnych orgánov nezistil dôvod na vyslovenie nezákonnosti takéhoto postupu, ako i následného rozhodnutia.

Najvyšší súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 6/2008 z 31. júla 2008 potvrdil rozsudok krajského súdu.

3. Sťažovateľ po uvedení označených práv, ktorých porušenie namieta (podľa ústavy, listiny a dohovoru uvedené v bode 1) a zákonných ustanovení (§ 157 Občianskeho súdneho poriadku) predovšetkým namietal, že najvyšší súd sa nedostatočne vyjadril k porušeniu zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) prvostupňovým správnym orgánom v súvislosti s jeho povinnosťou „... *doručiť mi ako účastníkovi správneho konania oznámenie o začatí správneho konania a doručiť mi ako účastníkovi správneho konania predvolanie na ústne pojednávanie a miestnu ohliadku*“, v dôsledku čoho sťažovateľ považuje toto rozhodnutie „*za arbitrárne*“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že najvyšší súd v odvolacom konaní nesprávne vyložil Správny poriadok „... *pri posudzovaní otázky, kedy mi bola doručená pozvánka na pojednávanie s vonkajšou ohliadkou konané dňa 12. 10. 2006 o 10.00 hod.*“ V tejto súvislosti sťažovateľ nesúhlasil s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého v danej veci bolo nepodstatné, že sťažovateľ prevzal pozvánku až 12. októbra 2006, pretože platila fikcia doručenia zásielky (analogicky uplatniac § 46 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Podľa názoru sťažovateľa použitie analógie v danom prípade nie je možné, pretože platí prísnejší predpis – § 24 Správneho poriadku (upravujúci doručovanie písomnosti len do vlastných rúk). „*Týmto nesprávnym výkladom Správneho poriadku zo strany Najvyššieho súdu... došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní v môj neprospech*“, keďže predchádzajúce konajúce správne orgány ani krajský súd z fikcie doručenia pozvánky nevychádzali.

V neposlednom rade o uvedenom právnom závere (fikcii doručenia) sa sťažovateľ dozvedel až 29. septembra 2008 po doručení namietaného rozsudku najvyššieho súdu, teda nemohol sa k nemu vyjadriť a prípadne vyvrátiť „... *skutočnosť, že som sa v mieste doručenia v čase doručovania (9. 10. 2006) zdržiaval... Pritom oznámenie o uložení listovej zásielky na pošte som obdržal a následne samotnú listovú zásielku (pozvánku) som si na*

pošte prevzal až dňa 12. 10. 2006, teda v prvý možný deň môjho návratu do miesta doručenia.“

Za arbitrárne považoval sťažovateľ napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj z dôvodu, že sa vôbec nevyjadril k skutočnosti, „... že som nebol predvolaný prvostupňovým správnym orgánom na ústne pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 25. 10. 2005 ani na miestnu ohliadku konanú dňa 21. 7. 2004“, a tiež preto, že „v pozvánke na pojednávanie a ohliadku nariadené na 12. 10. 2006 o 10.00 hod. absentuje poučenie pre účastníkov správneho konania o právnych následkoch nedostavenia sa na uvedené pojednávanie tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 41 ods. 2 Správneho poriadku“.

4. Sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby prijal takýto nález :

„Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim rozhodnutím zo dňa 31. 7. 2008, spis. zn.: 2 Sžo 6/2008 porušil právo Doc. Ing. D. D., CSc. na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vlastníckeho práva garantovaného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 7. 2008, spis. zn.: 2 Sžo 6/2008 sa ruší a súd vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

5. Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť podanú sťažovateľom považovať za zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (podobne čl. 36 ods. 1 listiny).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

6. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (mutatis mutandis I. ÚS 74/02, I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Ústavný súd v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

7. *V relevantnej časti svojho rozhodnutia najvyšší súd k jadrú námiatok sťažovateľa uviedol, že: «Dôvody odvolania možno rozdeliť - a aj sám žalobca 2) ich v odvolaní tak rozdelil - do dvoch okruhov.*

V prvom rade žalobca vytyka krajskému súdu stručné odôvodnenie, že námietky ohľadne dodržiavania procesných predpisov v správnom konaní nepovažoval krajský súd za právne relevantné. Z toho dôvodu sa Najvyšší súd SR ako súd odvolací zaoberal jednotlivými procesnými námietkami žalobcu 2)...

Správne konanie v danej veci bolo začaté na žiadosť Ing. M. D., CSc, B. D. a L. D. zo dňa 28. marca 2004, ktoré ako vlastníčky 315,9828 ha požiadali o uznanie zverníka s názvom Sústava zvernic K. o celkovej výmere 364,51 ha poľovných pozemkov. Pozemok žalobcu 2), resp. jeho časť, ktorá spadá do hraníc zverníka, predstavuje len 0,03 ha (3 áre, resp. 300 m²) a ako sám žalobca 2) uviedol na pojednávaní krajského súdu dňa 19. septembra 2007 (č. l. 22 P. v. spisu krajského súdu), nie je zalesnená; Je však

vlastníkom ďalších hektárov lesnej pôdy, ktorá bezprostredne súvisí s plotom zverníka a s jeho časťou, ktorá bola zahrnutá do zverníka, pričom konfigurácia terénu je taká, že on drevo ťažiť kvôli plotu nemôže, pretože má zamedzený prístup aj na tú časť, ktorá je mimo zriadeného zverníka. Ďalej uviedol, že je poľovníkom a poukázal na skutočnosť, že oplotením aj jeho parcely vo vnútri zverníka dochádza k ujme výkonu jeho poľovníckeho práva.

Skutočnosť, či pri výstavbe plotu zverníka boli dodržané príslušné ustanovenia zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (stavebný zákon) nie je predmetom tohto konania a preto sa ani odvolací súd ňou nezaoberal.

Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu 2), že v konaní pred správny orgánom prvého stupňa boli porušené a odopreté jeho základné procesné práva, tu je potrebné uviesť, že zo spisu správneho orgánu jednoznačne nevyplýva, že žalobcovi 2) bolo doručené oznámenie Obvodného lesného úradu Ž. o začatí konania zo dňa 26. 7. 2004, lebo fotokópia doručky doporučené do vlastných rúk, pripojená za uvedené oznámenie, sa týka doplnenia podania, odstúp. spis. mat. rozhod. 2004/00124, 2004/00035, ktorú zásielku mal žalobca 2) prevziať v auguste 2004. Originál tejto doručky je pripojený za rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Ž. č. j. 2004/00124, ktorým bolo prerušené konanie vo veci žiadosti Ing. M. D. CSc., B. D., L. D., bytom B. zo dňa 01. 04. 2004 o uznanie sústavy zverníc v katastrálnom území K. Konanie bolo prerušené do doby odstránenia nedostatkov podania, najneskoršie do termínu 30. septembra 2006. Prevzatím uvedenej zásielky (doporučené do vlastných rúk) na správnom orgáne sa žalobca 2) o konaní v danej veci dozvedel najneskôr 3. (resp. 9. - dátum dňa prevzatia nie je dobre čitateľný) augusta 2004.

Ústne pojednávanie správny orgán nariaďuje, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky. Na ústne pojednávanie správny orgán prizve všetkých účastníkov konania a požiada ich, aby pri ústnom pojednávaní uplatnili svoje pripomienky a námety. Osobitné zákony ustanovia, v ktorých prípadoch sa na neskôr uplatnené pripomienky a námietky neprihliada; na túto skutočnosť musia byť účastníci konania výslovne upozornení. Ústne

pojednávania je neverejné, pokiaľ osobitný zákon alebo správny orgán neustanovia inak (§ 21 správneho poriadku).

Zverník zasahoval do rôznych lokalít. Obvodný lesný úrad v Ž. na jednotlivé ústne pojednávania pozýval vždy vlastníkov lokality, ktorej sa konkrétne ústne pojednávanie týkalo. Z tohto dôvodu nebol žalobca 2) pozvaný na ústne pojednávanie vo veci pričlenenia poľovných pozemkov v oblasti zvaná K. v lokalite K. a C. na pozemkoch UPS K., SHR a SPF do-, „Sústavy zverníc K.“.

Bol však pozvaný na miestnu ohliadku, ktorá sa týkala odstránenia nedostatkov, keď konanie bolo prerušené do doby 30. septembra 2006, dokedy mala žiadateľka odstrániť nedostatky podania, to znamená, že mala vykonať v zmysle § 7 zákona o poľovníctve trvalé a dokonalé ohradenie zverníkov tak, aby zver, ktorá sa v nich bude chovať nemohla voľne vybiehať do susedných revírov. Pozvánku zo dňa 4. 10. 2006 na miestnu ohliadku, ktorá bola zvolaná na deň 12. 10. 2006 o 10.00 hod. so stretnutím v K. na križovatke pri dome Ing. M. D., CSc. doručenu (doporučene, nie do vlastných rúk), prevzal žalobca síce až 12. 10. 2006, ale k náhradnému doručeniu uložením na pošte (fikcia doručenia) došlo dňom uloženia zásielky na pošte - 9. 10. 2006. Preto je irelevantné, kedy následne (fyzicky) žalobca zásielku - prevzal, lebo v prípade, že sa v mieste doručenia v čase doručovania (9. 10. 2006) zdržiaval, k účinnému náhradnému doručeniu došlo bez ohľadu na to, kedy (a či vôbec) žalobca 2) uvedenú zásielku prevzal. Považovala by sa za doručení aj vtedy, keby si ju žalobca nebol na pošte dodatočne (po troch dňoch od uloženia) vyzdvihol. Keďže správny poriadok upravuje vo svojom ustanovení § 24 len doručovanie do vlastných rúk, pri posúdení náhradného doručenia uložením na pošte vychádzal Najvyšší súd SR analogicky z ustanovenia § 46 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak nebol adresát zastihnutý, hoci sa zdržuje v mieste doručenia, doručí sa inej dospelej osobe bývajúcej v tom istom byte alebo v tom istom dome alebo zamestnanej na tom istom pracovisku, ak je ochotná obstarat' odovzdanie písomnosti. Ak nemožno ani takto doručiť, uloží sa písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresát sa vhodným spôsobom vyzve, aby si písomnosť vyzdvihol. Písomnosť sa považuje za doručení dňom, keď bola uložená, i keď sa adresát o uložení nedozvedel. Uvedené posúdenie považuje Najvyšší súd SR za správne z dôvodu, že je potrebné odlišiť postup pri doručovaní zásielky do vlastných rúk a zásielky, ktorá nemá takýto charakter. Pri uložení zásielky je takýmto odlišovacím znakom práve to, že zásielka do vlastných rúk sa

považuje za doručení (pri splnení ostatných zákonných podmienok) tretí deň od uloženia (ak si ju adresát nevyzdvihne skôr). Písomnosť, ktorá nemusí byť doručená do vlastných rúk, sa považuje za doručení (pri splnení ostatných zákonných podmienok) dňom, keď bola uložená, i keď sa adresát o uložení nedozvedel. Pretože podľa § 24 správneho poriadku sa dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia doručujú do vlastných rúk, bolo na úvahe správneho orgánu prvého stupňa, či pozvánku na miestnu ohliadku bude doručovať do vlastných rúk alebo zvolí doručenie iné, t. j. obyčajné. Rozhodujúcim kritériom je pritom dôležitosť obsahu písomnosti. Rozhodnutie správneho orgánu o spôsobe doručenia uvedenej zásielky - pozvánky na miestnu ohliadku zo 4. 10. 2006, zvolanú na deň 12. 10. 2006 nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Správne súdy posudzujú dodržanie procesných predpisov v správnom konaní s časovým odstupom a preto záver k tvrdenému porušeniu procesného práva žalobcu 2) je ten, že skutočnosť, že správny orgán v čase uskutočnenia miestnej ohliadky nemal k dispozícii doručenkú, potvrdzujúcu včasné prevzatie zásielky žalobcom 2), nič nemení na tom, že k náhradnému doručeniu uvedenej zásielky žalobcovi 2) došlo uložením zásielky na pošte dňom 9. 10. 2006.

Správny bol preto postup žalovaného správneho orgánu, ktorý zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Ž.

So žalobcom bolo konané ako s účastníkom v konaní o uznanie zverníka s názvom Sústava zvernic K. o celkovej výmere 364,51 ha poľovných pozemkov, ktorý zasiahol do pozemku vo vlastníctve žalobcu 2) v rozsahu 0,03 ha, teda 300 m² (0,00823 % z výmery zverníka). Procesným postupom správnych orgánov oboch stupňov nedošlo k takým pochybeniam, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a na ktoré by musel v súdnom preskúmovacom konaní súd prihliadnuť podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu...

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci bol dostatočne zistený skutkový stav a z neho vyvodený správny právny záver. Z dôvodov uvedených vyššie preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a dôvodmi žaloby, podanej žalobcom 21 (§ 249 ods. 2 OSP).»

8. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že namietané porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru vyvodzuje sťažovateľ zo spôsobu, akým najvyšší súd v odvolacom konaní uplatňoval/vykladal procesné ustanovenia Správneho poriadku.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade *Delcourt*, resp. *Monnel a Morris*) pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti v aplikácii procesného zákonného predpisu, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

9. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že na posúdenie správnosti procesného postupu správneho orgánu (napr. v oblasti doručovania či predvolávania) je zásadne príslušný všeobecný súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor (bod 3) než prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie procesného postupu správneho orgánu (v okolnostiach danej veci) zo strany najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje.

10. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke posúdenia procesného postupu správneho orgánu (najmä náhradného doručovania a predvolania) nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia týchto otázok je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

11. V nadväznosti na to považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha ani zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto ani v prípade, ak by všeobecné súdy zaujímali vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu.

12. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa zdôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup správneho orgánu v správnom konaní (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

13. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy.

14. Ústavný súd preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

15. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2009